

Moskva

21. června až 4. července 2004

Pondělí 21. června

6:00 vstávání v Praze na Písnici

před 8:00 na letišti

9:10 odlet

13:50 (moskevského) přilet na Šeremetěvo

15:30 odbavení do RF, setkání s Oksanou Rizničenko, která mě čekala na letišti s cedulkou s mým jménem, to se mi ještě nikdy nestalo, jedeme najatým autem do centra

17:00 ubytování v hotelu Akademičeskaja na Leninském prospektu

17:30 až 20:00 procházka ke Kremlu, okolo něj, na začátek Rudého náměstí, je zavřený, takže zpět stejnou cestou do hotelu, je to celkem daleko, příště něčím pojedu, tak půl hodiny ostré chůze jedna cesta od hotelu ke Kremlu (zpátky teda taky tak...)

Úterý 22. června

9:00 vstávání – k snídani: refrén (jak jsem později zjistil): oba dva chleby, tvrdý salám, sýr, džem a čaj + k tomu vajíčka jako volská oka

10:30 sraz s Oksanou Rizničenko u recepce hotelu, jejím autem do kanceláře Akademie pro peníze, pokladnička odjela do banky – podepsal jsem, že jsem peníze převzal, ale nepřevzal jsem je, jedeme dál přes Leninské hory s výhledem na město, vzpomínám si, že jsem tu byl v roce 1989

11:30 u Oksany v Ústavu fyziky Země, ulice Balšaja Gruzinskaja, naproti ZOO, z Oksaniny pracovny je vidět přímo do ZOO, vysvětluji Oksaně, co dělám, jakože povrchovky, řešíme, jaké mám napsané od doc. Novotného jména lidí, které bych měl navštívit, ale jsou všichni buď na dovolené nebo v důchodu nebo je Oksana nezná, pak si hodinku něco dělám na laptopu, protože Oksana dopisuje oponenturu na zítřejší obhajobu

14:00 oběd v kantýně Ústavu

14:30 konzultace s někým, kdo dělá povrchovky, ale jen já předvádím, co dělám, dohadujeme se, že on mi svojí práci ukáže pozítří, tedy ve čtvrtek,

15:45 s Oksanou opět jejím autem do kanceláře, dostávám obálku s penězi (diety)

16:00 až 20:00 procházka po nábřeží a parkem Gorkého, pivko v jedné hospůdce, pak klobáska a pivko ve druhé, nakonec šašlíky ve třetí, prší, tak si v hospůdkách čtu, mám se moc dobře, ale zjišťuji, že je zde opravdu draho, rubl je jako koruna, pivko stojí 35 v plechovce, klobáska 40, šašlík z vepřika pak 116, to je fakt dost, tak jsem se přežral a řekl si, že už tolik jíst nebudu, né kvůli penězům, ale protože není dobré pořádk se cpát, jdu pěšky do hotelu, pomalu si zvykám na velkoměsto

Středa 23. června

7:30 vstávání – k snídani: refrén + jakýsi celkem vkusný karbanátek

9:30 sraz s Oksanou na trolejbusové zastávce TransAgenstvo – je to směrem po Leninském prospektu ven z města pár zastávek, trolejbus jsem našel, dokonce jsem si předtím na něj koupil deset lístků, ale nepodařilo se mi zjistit, jak si mám lístek štípnout, takže jsem jel s lístkem, ale načerno

10:00 obhajoba disertace Olgy v Ústavu dynamiky geosféry, kde pracuje Irina Sanina, setkání s Irinou Saninou, seznámění se s mladou Irinou Nizkous, která mluví perfektně anglicky, dává mi rady, kam se podívat po městě, něco ve smyslu jako že Kreml za to snad ani nestojí, ale jsou i jiná místa, myslí tím zejména bulváry pod stromy, kde se sedí na trávniku a popíjí, jak jsem později při procházkách ostatně zažil

12:00 konec obhajoby, vyhlášení výsledku (že jako ok), pak si chvíli píšu maily v pracovně, vyprávím Antonovi a ještě jednomu, co dělám, ukazuji jim obrázky v laptopu

13:30 párty ve vedlejší pracovně, spousta jídla, vodka, koňak, víno, minerálka, odskakují si napsat ještě pár mailů, Anton to dobře zná na Altaji, je to „alpinist“

17:00 až 21:00 procházka – odcházím z ústavu, chvíli hledám na Leninském prospektu stejnojmennou stanici metra, pak jedu na Kitaj-Gorod, což ale nevím, protože mám starou mapu s původními názvy stanic metra a navíc nechápu systém, kde se dá a kde ne přestoupit, vracím se jednu stanicí, přestupuji a jedu na Těatralnaja, kde si prohlížím Balšoj téátr a marně se snažím koupit si vstupenku na Čajkovského, pak jdu okolo Kremlu na Nový Arbat, dávám si šaurmu v lavaše (kebab neboli gyros neboli ... atd), po Novém Arbatu jdu až skoro na konec a vracím se přes Smolenskou plošad' po starém Arbatu, dávám si Sprite, odjždím metrem ze stanice Arbatskaja, přestupuji na Kyjevské a vystupuji na Oktjabrské a jdu do hotelu

Čtvrtek 24. června

8:30 vstávání – k snídani: refrén + omeleta z vajíčka, divně vysoká, asi z nějakého našlehaného vajíčka, moc dobře

9:45 až 13:30 procházka po parku Kolomenskoje – metrem z Oktjabrské s přestupem z Pavelecké na Kolomenskou, pak kousek pěšky, navštívení chrámu, velká věž dalšího chrámu je pod lešením a na protějším pahorku věž taky pod lešením, mají tam domek Petra Velkého, který přestěhovali prý až z Archandělska, no nevím, vevnitř jsem nebyl, dal jsem si pivko a jel jsem do Ústavu

13:30 Ústav fyziky Země, Oksana jde se mnou za Alexandrem, který si vyslechne moje povídání, ale neumí moc anglicky, Oksana nám pomáhá v konverzaci, Alexandr dělá jen teoretické počítání o tom, jak se změní spektrum vln, které se odrazí od různých vrstev v kůře, jakože podle toho, jak se liší spektrum vlny odražené od vrchní části vrstvy a od dolní, tak z toho lze usuzovat na složení vrstvy, což je sice hezká teorie, ale chtěl bych ho vidět, jak by něco takového našel na nějakém záznamu, ale nezavrhují to, domlouváme se, že si od něj někdy nahraju jeho prezentaci, samo o sobě je to děsně chytré, ještě jsem o tom neslyšel, ale pro praxi zatím nevím nevím, ale každý nápad se musí napřed nějak obrábět a třeba z toho za pár let něco bude, pak mě Oksana vede za Andrejem V. Gorbatikovem, se kterým jsem mluvil už v úterý, ten jde bez řečí k věci a ukazuje mi pozoruhodnou metodu, jak pomocí jednoho přístroje a postupných

měření mikroseism a jejich amplitudy hledá laterální nehomogenity v kůře, dosah vln bere jako polovinu jejich vlnové délky, jako apriori, ale pak to zpřesnil podle nějakého pokusu, kdy znal ty nehomogenity odjinud a věděl tedy, jak to má dopadnout a podle toho si to naškálával, pak mi ještě vytiskl a do Oksaniny pracovny donesl svůj článek, mezitím jsem se seznámil s ředitelem, se kterým se někdy příští týden možná sejdu, pak mi Oksana pomohla najít muzea na mapě a doporučila co vidět a tak, protože v pátek mám volno (a v pondělí nejspíš taky...), protože v pátek se tu nějak nepracuje, Oksana jede na daču a přijede asi až v pondělí ráno, ale teprve v pondělí mi zkusí dohodnout kde co, v plánu je Lev Vinnik, ředitel a návštěva centrální stanice ~~Obcházím~~ Ústavu, jedu na staniciju Puškinskaja, jdu po Tverské ulici omylem směrem z města, ale u stanicije Majakovskaja se naštěstí zastavuju, vracím se na Puškinskaja, zabočuju na Puškinské náměstí doprava po bulvárním kolcu (Tverském bulváru) a pak pokračuji dál po bulvárním kolcu (Nikitskom bulváru), zahybám doprava na Nový Arbat, kde si dávám v oblíbeném krámku šaurmu v lavaše a procházím na starý Arbat, kde očumuju malíře a kreslíře, až dojím šaurmu tak jedu domu stejně jako včera večer 21:00 v hotelu

Pátek 25. června

9:00 vstávání – k snídani: refrén + bliny, nebo tak si aspoň bliny představuju – hnusná palačinka bez ničeho
10:00 až 19:30 výlet do městečka Sergijev Posad, bohužel to špatně načasovávám – v pátek dopoledne nějak nejezdí električky, dáma v kase na Jaroslavském nádraží mi v 10:30 říká, že nejbližší jede až ve 12:18, na tabuli se píše že 12:17, ale je to tak, procházím se tedy Univerzálným magazínem Moskovskij, kde mají jen oblečení a elektroniku, nikdo v něm není, ale výběr značek oblečení i rozsah nabízeného sortimentu elektroniky, jako kamery a notebooky je výrazně větší, než v Praze v kdekjakém obchoďáku, mají také filmy do foťáku asi dvakrát levnější než u nás, pak se jdu podívat na Kazaňské nádraží, odkud jsme odjžděli před třemi lety na Sibiř, pozdravit místo, kde jsme měli v rohu naskládanou hromadu věcí, pak jdu na Leningradské, jen se podívat, jestli je tam ještě pořád bysta Lenina, a je, takže vše v pořádku, ovšem samotné Jaroslavské nádraží je nějak předělané, takže kout, kde jsme měli hromadu věcí, když jsme jeli na Sibiř před šesti lety tam už nějak není, respektive se do něj nemůže, jedu električkou, před 14:00 vystupuju v Sergijev Posad a po průzkumu rozpisu pojezdok zpět na Moskvu a prohlídce přilehlých stánek jdu ke klášteru, je to úchvatná věc, ohromné, chodím vevnitř dokola, dvakrát jsem v nejslavnějším chrámu, kde všichni líbají sklo, pod kterým je mrtvola toho Sergeje Radoněžského, co za to může, (je tam „asi“, protože já frontu k tomu sklu nestál, protože já mrtvolu nelíbám a co kdyby tam náhodou fakt byla...) do hlavního chrámu se ale nejde dostat, jen s nějakou placenou exkurzí, prolézám suvenýr-shopy, pak to celé obcházím přes vesnici dokola zvenku, okolo posvátného pramene, kde se asi Sergej napil a všichni si tam teď nabírají vodu, nějakým starým parkem, který je tak těch osmdesát let neudržovaný, jinak je to tam krásné, v 17:00 se vracím na nádraží, kupuju si chot-dog a kvas a pak ještě jeden chot-dog a v 17:26 odjíždím zpět do Moskvy na Jaroslavský vakzál a po Kolcovej linii zpět do hotelu, jen je divné, že zatímco z Moskvy do

Sergijeva Posadu jezdí vláčky jen jednou za hodinu a dopoledne dokonce nějaký vynechává, tak zpět jezdí třikrát za hodinu, ale přitom se jim na Jaroslavlském vakzálu nehromadí, to mi nejde do hlavy...

Sobota 26. června

9:45 vstávání – k snídani refrén + párečky s hráškem, mňam (to se tady asi tak jí, v Gorkého parku jsem v úterý také dostal ke klobáse sterilovaný hrášek, je to výborná kombinace)

10:30 až 16:30 pochůzka po městě – jedu metrem, napřed chci do Kremlu, ale je tam děsná fronta a ještě to stojí děsných peněz, asi 300 rublů, to se mi nechce, a navíc kontrolují detekčním rámem a konají osobní prohlídku a já mám s sebou švýcarský nožik, tak jdu k technickému muzeu, ale to je zase do konce srpna zavřené, achjo, tak si jdu prohlédnou GUM, což celkem stojí za to, vše perfektně opravené a natřené, od UM Moskovskij se to tady liší v tom, že tu nemají tu elektroniku – prodává se zde jen oblečení a boty, jsou zde ale také restaurace, na Krasnoj plošadi se stojí zase fronta na Lenina, takže přes polovina náměstí je zavřená, stejně jako v pondělí, možná je to tak pořád (píšou to i v průvodci, že když je Lenin, tak zavřou náměstí, to nechápu), tak obcházím Kreml podél vody, jako jsme šli před třemi lety, ovšem i pětiproudá ulice je zavřená, je to divné, tak mířím k obrovskému novému kostelu Vzkříšení, který postavili na místě starého – ten starý vyhodil bolševik do povětří, ale nestihl tam naštěstí nic postavit, dlouho tam byl gigantický bazén, tak teď tam znova postavili ten kostel, ale do něj se stojí taky děsná fronta, jestli to něco stojí nevím, ale hlídají to kromě normálních policajtů ještě i jednotky OMON, je to děsně stádoidní – vždy asi padesát lidí je nahánáno mezi dvě přepážky v přenosném zábradlí, které právě odměří jejich kvantum a to je pak vpuštěno do kostela, mezitím se přihrádka zase plní, no hrůza, jdu tedy do galerie, která se jmenuje po Puškinovi, ale nemá to sním nic společného, ovšem napřed omylem zabloudím do pobočky, to hlavní muzeum je přes ulici, kam tedy zajdu na prohlídku, můj nuž najdou, ale nediví se, jen mě nechají napsat svoje jméno do tlusté knihy a nuž mi zabaví s tím, že mi ho cestou ven zase dají, no to sem zvědavý, pak smlouvám o cenu lístku, napřed se mi to daří z 240 jako pro cizince na 100 jako za cizího studenta, ale pak použiju Priglašenije a mám to za 25 jako Rusové, si musím dát batoh do úschovny a pak už probíhám expozici, je tu všechno, Egypt, Řecko, ale Řím je nějaký schovaný, něco tam přestavují, vůbec je toho asi polovina nepřístupná, taky za 25 rublů, co by člověk chtěl..., celkem dobrý jsou expresionisti, impresionisti a takový ty kubisti a tak, prostě 20 století se dá prohlížet, ale těch pět set let předtím je na blití, jen tlustý andělíci a hubený Kristus, jak kdyby nebylo na světě nic pěkného, jsem tam od 13:00 do 14:30, nuž i batoh jsem dostal, další hodinu hledám něco k jídlu, dojdu tak po Tverské až na Puškiňák, tam si dávám dvě sosisky v těstě, ale takovém dobrém lístkovém, je to teplé a křupavé, pak jedu před Balšoj, kde si za 500 od překupníka kupuju lístek (moc jsem to neusmlouval, ze 600, na lístku je napsáno 230, tak měl dobrý kšeft, no) na večerní představení Pikové Dámy od Čajkovského, jedu do hotelu se vykoupat

17:00 až 23:30 Piková dáma v Balšom, je to supr, ale sbory se jim rozpadají, resp. přeřvávají orchestr, takže dirigent jen

bezmocně popohání orchestr, aby dohnal ten sbor, no zas takový terno to není, ale divadlo je fajn, ochotně pomáhám najít Američanům místo k sezení, protože oni si to rusky nepřečtou, čtu si rusky program, protože americky stál 150 ale rusky jen 50, tak jsem šetřil a louskám zběsile děj opery, protože ho neznám, ale napodruhé to naštěstí chytám a jde se na to, kratičká přehra a už to jede, o nic tam nejde, jako ostatně v každé opeře, ale je to poslouchatelné a kulisy jsou bombastické, ale neurází to, královsky se bavím z první lóže na biletáži (první balkon), no a neuplynou ani čtyři hodiny a máme to za sebou, před divadlem koukám ohromen na ohňostroj, který tu je nevím proč, ale je suprový, naštěstí v bezpečné vzdálenosti někde za Rudým náměstím, no prostě mám sobotní večer v hlavním městě světa jak se patří, po jedenácté jsem v hotelu

Neděle 27. června

9:15 vstávání – k snídani refrén + talíř jakési kaše, asi vložky, nic moc

10:30 až 18:30 výlet do vesničky Archangelskoje, metrem do stanice Tušinskaja, pak maršrutkou 151 do vesničky Archangelskoje, maršrutka je geniální vynález, jede nás patnáct, každý dá dvacku, lidé jsou k sobě hodní, takže si navzájem rozměňují rublíky a posílají to k řidiči, který se motá v zácpě, zapaluje si cigáro a počítá peníze, do toho ladí rádio a ptá se kam kdo jako jede, no prostě pohoda, já jsem v placení zpožděn, takže vyjde najevo, že ještě jedna suma chybí, posílám dopředu stovku a po pár minutách se mi skutečně 80 rublíků vrátí, málem prošvihnu výstup, protože jsem si to představoval nějak velkolepěji, ale všichni vystupovali u nezřetelné odbočky a když už se maršrutka zase rozjížděla, napadlo mě se zeptat a skutečně! je to tady!, následuje vstup do muzea = parku, kde nepoznali, že nejsem Rus, což mi udělalo malou osobní radost, procházím se, mezi Velkým a Malým palácem se chystá nějaký parkur, není tam ještě moc lidí, dvě hodinky chodím, prohlídnou si nějakou výstavku skleněných obrazů, navštěvuji kostel Archanděla Michaila, kupuji ikonku, pak si dávám pivko a hodinku odpočívám ve stínu, přemýšlím o světě, o tom, jak je zvláštní, že jsou i tady všichni tak spokojení, koupou se, děti vískají a vůbec to tady vypadá tak krásně a nenuceně, možná je to taky vlivem plnotučného piva a velkého horka, před 15:00 se vracím na jízďárnu, kde zrovna oznamují, že ve tři to začne, napřed je přehlídka – on a ona jako tancují na koních a kolem je tak nějak obletují čtyři malý poníci s dětmi, pak závody ve sprintu poníků dokola po okruhu, pak závody v divné disciplíně – parkur + dostihy, napřed se běží půl kola proti sobě, to se nepotkají, pak se skáče a projíždějí šikany – každý na svojí polovině a pak mají finální kolečko společně, aby to jako byla napínavé, kdo z koho, měří se čas a přičítají trestné body za shovení překážek, pak je zase jedna taneční vložka, ještě romantičtější, pak je zase pokračování závodu, asi vyřazovací metoda, protože se potkávají různé dvojice, ale počet koní klesá, pak je ještě představení drezůry poníků – je to bez jezdců, jen děti je dirigují, tři poníci si klekají a lehají a skáčou a kde co, pak je už vyhlášený výsledků, jdu na silnici a asi za minutu jede maršrutka, mávnu na ní, stejnou cestou zpět, před hotelem si ještě nakupuji něco k večeři a hlavně pít a jdou se do hotelu koukat na Jurský park II: Ztracený svět, pak večer je ještě fotbal – sbornaja Čechiji i Daniji (so-called Dačani)

Pondělí 28. června

9:15 vstávání – k snídani refrén + dvě vajíčka natvrdo, dokonce k nim dali i sůl, takže supr

10:45 až 15:00 prohlídka Kremlu: dorazil jsem metrem na Alexandrovské sady, vystál jsem malou frontičku ke kase a dozvěděl se, že to mám za 300, jako cizinec, tak jsem vystál druhou, trochu delší frontičku ke druhé kase, kde jsem to usmlouval na 150, jako zahraniční student, myslel jsem si původně na rovných 100, jako plnohodnotný občan Ruska, na 50, jako ruský student, jsem ani nemyslel..., pak jsem vystál už celkem pěknou frontičku (10 minut) ke vchodu do Kremlu, ale jakýsi děžurný, ještě před policajtama, mě odkázal do kamery chranění, že prý mám baťoh, tak jsme se chvíli dohadovali o tom, co je bařšaja a co není bařšaja sumka, ale vyšel z toho vítězně, to už mě štválo, protože jsem musel vystát již čtvrtou frontu na úschovnu, která trvala asi čtvrt hodiny, každé zavazadlo si tam rentgenovali – naštěstí jsem ale dostal ruskou cenu za uschování, tedy 30 rublíků, když jsem ale vyšel zpět nahoru po schodech na Kutafja bařnu, moc jsem se neradoval, neboť moje již pátá fronta na vstup nabyla mezitím oblundných rozměrů. Achjo. Tak jsem jí vystál a prošel jsem dovnitř (ve 12:15, tedy hodina a čtvrt na dostání se dovnitř...). Měl jsem vstupenku do všeho kromě Zbrojnice, takže jsem navštívil celkem čtyři kostely, šel ve zvonici s výstavou všech ozdod od carů až po řády rudých hvězd atd, a palác s nějakou výstavou čehosi, prohlédl jsem si Car-pušku a Car-kolokol, což jsem si pamatoval z 89 roku, kdy jsem tu byl, prošel jsem se po parku, který vůbec nevypadá rusky, protože tu mají evropský rozměr obrubníků, což jsem v Rusku ještě neviděl, a pak jsem jel do Ústavu

15:00 až 17:00 Ústav fyziky Země – chvíli checkuju maily, pak mám kratičkou konzultaci a pak zase checkuju maily, Oksana mě odvedla za Lvem Vinnikem, který je děsně slavný a byl moc příjemný, byl jsem u něj jen krátce, asi čtvrt hodiny a dohodli jsme se, že mi okopíruje články o receiver function a donese je zítra k Oksaně, já si je nastuduju a pak za ním přijdu s otázkami k těm článkům – měl celkem dobré metodické vedení – upřímně řečeno – sám bych moc nevěděl, s čím k němu jít, protože je trochu trapné začít tím, že chci něco vědět o receiver function, když on to vymyslel už před dvaceti lety a dělá to celý život od té doby, ale hlavně mi Vinnik navrhl, že se klidně zapojí do nějakého společného projektu – netajil se tím, že chce peníze a že je práce ve vědě tady v Rusku blbě placená a že je potřeba dostat nějaké granty – ovšem nevím, jestli ví, že granty v České republice nejsou zase žádné terno, nevím, jestli si nemyslí, že jsme na tom jako v Americe, tak jsme se dostali až k platům a on mi řekl, že akademik má tady na Ústavu klidně dvacet tisíc, já mu říkal, že já mám deset tisíc, ale Oksana mi pak říkala, že ona má jen sto dolarů, tak tomu nerozumím, ona je přece taky doktorka, tak by měla mít víc, mimochodem jsem si v metru přečetl inzerát, že hledají řidiče metra a nabízejí 15 až 20 tisíc, což mi přijde jako velmi slušné, nevím ale, kolik má řidič metra v Praze..., ale já jako maličký akademik mám teda tři sta dolarů čistého, což ovšem na jídlo a bydlení na černo v Praze stačí, že...

17:30 jsem po krátkém nákupu na ulici dorazil do hotelu, koupil jsem si celé kuře, protože půlky neprodávají, ale sežral jsem jen půlku a druhou jsem si dal do za tím účelem nastartované lednice, abych ji mohl sežrat zítra

Úterý 29. června

9:00 vstávání – k snídani refrén + párečky s hráškem
nedělal jsem nic, četl jsem si článek o receiver function, který je taky od Vinnika, ale dovezli mi ho kluci z Terstu před dvěma lety, snažil jsem se to pochopit, moc mi to nešlo, ale něco z toho jsem chytil, musel jsem to číst ale pětkrát, po druhé hodině odcházím do Ústavu

15:00 až 18:30 Ústav fyziky Země – Lev Vinnik mi nic neokopíroval, byl jsem tři čtvrtě hodiny v knihovně, kde jsem si ale jen prohlížel Geophysical Research Letters, protože tam nic moc jiného nebylo. Sice nějaké ruské časopisy ano, ale spíše nějaké technické, žádná moc věda, něco jsem si vybral z GRL, dva články, a u Oksany jsem to okopíroval, krátce po čtvrté jsem to vrátil zpět do knihovny, která ve čtyři zavírala, hledali jsme Vinnika, ale asi tam nějak vůbec nebyl, Oksana mi sdělila plány na další tři dny a odešla, nechala mi klíč a já si psal mejly, kopíroval svůj článek a ještě disertačku dalšího Irininého studenta, který má obhajobu ve čtvrtek, asi tam zase zajdu, protože co jiného dělat, zítra, ve středu, jedeme do Obninska, tak snad konečně zažiju něco, čím se budu moci vyťahovat, protože Oldřich Novotný (školitel mojí práce na diplomce) sem jezdil několikrát, ale do Obninska se nikdy nedostal, myslím, že mi přeje, abych se tam podíval, psal mi to i v mailu, napsal jsem mail Báře, tátovi, mamce, PiPemu, Jirkovi Málkovi do Barcelony a zase Báře, kontroloval jsem peníze na svém účtu, ale nějaké tam chybí, tak tomu už nerozumím, ale je to jedno, hlavně jsem ještě někdy v poledne začal číst knížku od Joe Simpsona „Setkání se smrtí“ a spěchal jsem do hotelu, abych to dočetl, večeri jsem už měl nakoupenou – druhá půlka kuřete ze včerejška na mě čekala v ledničce v mém pokoji

Středa 30. června

7:45 vstávání – k snídani refrén + zase ta divně silná omeleta, dneska byla ale hnusná

9:30 sraz s Oksanou na stanici trolejbusu Dom Mebělja, po Leninskym prospektu skoro až na kraj města, jedeme do Obninska, jsme tam před 11:00, ukazují mi, co tam dělají, jsou asi opravdu potěšeni návštěvou, hrozně mi chtějí všechno ukázat, je to prima, napřed jdeme za ředitelem, tam jsme jen chvíli, pak jdeme do hlavní místnosti, kde se obrábějí téměř v real time záznamy z celé Euroasie, mají jich tam asi patnáct a jsou tam i Kašperské Hory, ukazují mi, jak se to filtruje a jak označují nějaké fáze, je to takové subjektivní, ale udělají si i lokaci, kouknou na web, co o tom říká někdo jiný, mají tam úžasně velký globus, který není na špejli, ale na třech koulích, na nichž jen volně leží a je možné s ním otáčet do všech stran, pak jdeme nahoru k další dámě, která nám ukazuje, co dělá, jaké mají záznamy z lokálních sítí, jako na Kavkaze, Altaji a v Sajanech, atd, taky v Karélii, vysvětluje, s kým spolupracují, zase znova navazují styky s bývalými Sovětskými republikami, s někým to jde, s jiným ne, celkem mě to celé překvapilo, protože mají super vybavení, samé placaté monitory, nové počítače, budova vypadá skvěle, vůbec né rusky, je to celé položené v takovém boro-vo-břízkovém hájku, no prostě ideální pracoviště, dáváme čaj a nezbytné sušenky, kláboš se o fotbale, pak se mě ptají, jestli chci mít děti, nevím, co s tím pořád všichni mají, tak jim říkám, že ženatý nejsem, ale že sám taky nejsem, a že o dětech nehodlám ještě pár let uvažovat, cestou do Obninska jsem Oksaně vyprávěl o svých cestách na Sibiř a ona to zase

nadhazuje, říká tomu extremnyje sporty, no nevím, zas takový extrém to nikdy nebyl, ale už se těším do Kanady, pak se chci ještě dozvědět něco o přístrojích, ale kompetentní člověk nemá čas, tak nic, říká, že všechny informace dal Janu Zedníkovi (Geofyzikální ústav AV ČR), což je sice hezké, ale já se chtěl podívat, ale nechci to lámat, ptám se jen na šachtu, prý je to 35 metrů hluboké, takže takový Karlov nad Albertovem v Praze je proti tomu hadr, ale jde o to být na skále, jsem vyfocen před tím gigantickým globem a u počítače a jedeme do Moskvy, jsme v Ústavu fyziky Země nějak po čtvrté, Alexander tam už není, chtěl jsem mu dát kopii svého článku a vzít si od něj jeho prezentace, ale Vinnik tam je a udělal mi kopie, ostatně proto jsme tam taky jeli, protože Oksana to prověřila ještě cestou telefonem, že ty kopie má, Vinnik říká, že je tam skoro pořád, což je nepochybně pravda, tak nadhazuji, že bych přišel na konzultaci třeba zítra, uvidím, jestli to stihnu přečíst, pak píšu mejl Báře, pak dáváme s Oksanou čaj a řešíme filozoficko politické problémy světa seismologie, úložiště jaderného odpadu a tak, vypráví mi o gigantickém projektu u Krasnojarska, kde má být úložiště pro celou Zemi, ale to jistě hned tak nebude, pak řešíme průměry dat a málo lidí, vyprávím jí o svém překvapení, jak to mají fajn, že mají tu centrální stanici (otázka je, jak snadno z ní lze získat data...), to my nemáme, říkám jí o problémech technického rázu, se kterými se neustále potýkám, jakože mám sice dobrá data, ale nevím odkud, nevím časy a místa, složitě se to shání, jsou v tom chyby a tak a ona říká, že je to podobné, že je to trade off mezi výzkumem a organizací dat a výzkumu, prostě to nějak nejde dohromady, hm, to nejde, ale říká mi, že je na nás, jako na mladé generaci, abychom to zlepšili a sjednotili ty roztržštěné a nesourodé záznamy, to je fajn, aspoň že mi dodala odvalu, hned do toho jdu, je to jen tak na šest lidských životů, v šest odcházím, na Oktjabrské si kupuju nezbytné tři slojky s klobáskou (pro změnu) a dvě hrušky a jsem v 18:30 v hotelu

Čtvrtek 1. července

9:00 vstávání – k snídani: refrén + kaše co už byla a jedno vajíčko natvrdo, skoro jsem to nedojed ...

11:30 mám být v Ústavu dynamiky geosféry, jsem tam dřívě, Irina si mě vyzvedává a protahuje mě vrátnicí – čeká se, až skončí předchozí obhajoba, pak pomáhám Asmingovi věšet plakáty s prezentací, po 12:00 to začíná, moc tomu nerozumím, bohužel jsem si nepřečetl autoreferát, který mi dala Oksana, protože jsem to nestíhal, protože jsem studoval Vinnika, ke kterému, jak se později ukáže, dnes stejně nepůjdu, takže to bylo zbytečné a měl jsem radši studovat Asminga, abych z té jeho přednášky něco měl, ale nevádí, mluvil asi půl hodiny a pak se hodinu debatovalo – bylo to vzrušené, ale nakonec obhájil, Irina ho hezky hájila, je to zase nějaký její student, říkaj tomu PhD, ale oficiálně je to zde kandidatura, no to je fuk, Asming je z Apatity a narodil se tam a dělá tam na Kole výzkumy, ale on není seismolog, vystudoval nějakou výpočetní techniku a to co představoval byl balíček programů na zpracování dat, i z arrays, což by pro nás mohlo být užitečné, jde o to, že program sestavil tak, aby se to všechno dalo automaticky a okolo toho byla právě ta debata, protože někteří tvrdili, že lidský vklad nelze nahradit strojem, ale on se hájil, že to tak chtěl udělat, no klasika, pak jsem napsal mail tátovi a Báře, šlo se zase chlastat a žrát, ale odmítl jsem alkohol, dal si sklenku juice a Oksana

taky (ta mimochodem nepila asi ani na minulé pařbě...) a vymluvili jsme se s Oksanou, že musíme běžet za Bukčinem, což byla pravda, jeli jsme jejím vozem do Mezinárodního ústavu predikce zemětřesení a matematické geofyziky (to je snad ještě lepší název než náš Ústav struktury a mechaniky hornin!), tam jsme byli něco po třetí, Bukčín si mě vyslechl, ale začal mi do toho skákat a porovnávat můj SVAL se svým FTANem, pořád po mě chtěl vědět, jak se co dělá, děsně podrobně zkoumal můj program, ukazoval mi svůj FTAN, mluvili jsme o nastávajícím workshopu v Terstu, já mu řekl, že jsem se tam hlásil ale nedostal jsem odpověď a on tedy že se na mě zeptá, protože tam má něco na starosti, myslím, že Bukčín je taky slavný, pak jsme řešili jak je to s financováním a on po mě chtěl jasné stanovisko, tak jsem řekl, že tam každopádně pojedou, i když mi to nikdo nezaplátí, musel jsem se rozhodnout a tak jsem tedy řekl toto, nikdo o tom ještě neví, ale na cestu (jako na dopravu) prý peníze budou na našem ústavu a tak si pobyt nejspíš uhradím sám, protože prostě nehodlám být při svém cestování závislý na nějakých sponzorech nebo grantech nebo čemkoli – když se prachy najdou, tak supr, když ne, pojedou za svý – já řekl Bukčínovi, že jsem v application form zaškrtl, že žádám o podporu, a dohodli jsme se tedy, že když budou prachy, tak mi přispějí, ale když ne, tak že mě vezmou a já si to zaplatím, nakonec jsme se nějak dohodli, že naše programy dělají to samý, ale jeho FTAN se ovládá graficky a můj SVAL jen zadáním parametrů – já toho dělám víc automaticky, ořezávám quasimonochromatické signály podle tvaru jejich amplitudového maxima, zatímco on tohle ještě může nějak ovlivnit, ale víceméně je to totéž, ale on má lepší grafické rozhraní, hned mu to maluje krásné spectrogramy (on říká prostě „maps“), ale to dodělám i do SVALu, pak mi ukazuje, co dělá teď, svoji prezentaci z Novosibirska, vzal tomografické modely od Francouzů a ještě s Janovskou a někým dělají focusing povrchovek, že jako jak se zahýbají, tak se to v globálním měřítku někde schází a někde rozchází a snažili se něco napočítat a porovnávat to s pozorováním, měl supr prezentaci, ale asi po hodině výkladu jsem to přestal chápat, protože ukazoval grafy, jak ohodnocuje, jak mu to vychází, a byla v tom nějaká statistika, že jako když se nějak ocení nějaké trasy jako vyhovující a vezme se z nich nějaké procento lepších či horších, tak to nějak souvisí a závisí na ostatních parametrech, jako na quality faktoru, mluvil o útlumu, prostě je toho děsně moc dohromady, ale tak to má být, kladl vůbec velký důraz na to oceňování, aby když se cokoli spočítá, aby se vždycky řeklo, jaké to mělo rozlišení a čemu tedy lze věřit a co to znamená, ptal se mě na to i v případě mojí tomografie Západních Čech, ale nedokázal jsem mu odpovědět, a on právě říkal, že musím do Terstu (sem se tam taky hlásil, že ano), tam že to pro mě bude užitečné, pak jsem mu dal barevný výtisk svého článku, protože on si to zaslouží, on mi dal tři svoje separáty a před šestou jsem od něj vypadli, Oksana mi dala poslední instrukce, telefonní čísla a tak, a rozešel jsem se s ní, ještě jsem jí dal pár stovek za expenses, které se mnou měla, což napřed zdvořile odmítla ale pak si to vzala, jel jsem do hotelu a cestou si opět koupil celé kuře, nastartoval ledničku a měl se dobře, budu teď koukat zase na fotbal, jako v neděli, což dělám jen proto, že nemám moc co bych dělal, ale musím se ještě připravit trochu na toho Vinnika, kdyby byl zítra ještě v Ústavu, tak za ním sjedu a poptám se ho na pár věcí, takže dneska to bylo super, Bukčín byl vlastně první a poslední,

kdo se tu zabývá povrchovkami, zejména jeho FTAN mě potěšil i když jsem ho znal již od kluků, co mi před dvěma lety přivezli kopie manuálu z Terstu, ale netušil jsem, že ten program opravdu někdo seriózně používá, což mě uklidnilo, protože výpočetně není nijak lepší než můj SVAL, jen je pohodlnější na ovládání, jakoby intuitivně, ale je to zase rozhozené do mnoha oken, která se Bukčínovi neustále zavírala a přeskakovala, takže zase taková sláva to není, ale on říkal, že to dodělá a udělá verzi i pro Windows, protože tohle běhalo po Linuxem, což ale myslím, že můj SVAL by měl běžet pod obojím, protože exe soubor vyprodukovaný z Delphi by to prostě měl umět, Bukčín tedy dělá hlavně teleseismické povrchovky, což je vůbec děsně krásný, já to dělal v diplomce ale myslel jsem, že vážně se tím dnes už nikdo nezabývá, například Vinnik mi v pondělí říkal, že si myslí, že povrchovky nemají budoucnost, protože mají špatné rozlišení a nic se jimi nezjistí, ale jak jsem četl jeho články, co mi dal, tak tedy jeho rozlišení taky není žádná sláva, lítají tam stovky kilometrů na všechny strany – to si teda myslím, že moje tomografie z povrchovek od odpalů ve Western Bohemia bude mít daleko lepší výsledek než jeho receiver function na Ťan-Šanu, což on teď děsně žere a pořád to vylepšuje a píše články do Geophysical Research Letters, které jsou pořád stejné, jen jiná data, takže zase takový nadčlověk to není ten Vinnik, to Bukčín mi přišel skoro zajímavější, ale právě že Vinnika se chci zeptat na to, co si myslí o přenesení receiver function z jeho oblastí rádo- vě o epicentrálních vzdálenostech jako třeba 50 až 100 stupňů na moje malinké Západní Čechičky, protože tam se toho přece taky spousta odráží a konvertuje, tak by to principiálně mělo jít také, ale když on má k dispozici záznamy z celého světa, tak proč by se hrabal v nějaké lokální oblasti, prostě si zkoumá celý Ťan-Šan

Pátek 2. července

9:00 vstávání – k snídani: refrén + musli
dopoledne nic nedělám a jen telefonuju, jednak do Ústavu fyziky Země, jestli je tam Vinnik, ale nikdo to tam celé dopoledne nebere, naposledy to zkouším o půl jedné, a pak taky volám na press-centrum Ministerstva innostranych děl (MID), abych tátovi a spol. zařídil kartičky spec-korespondentů, tedy novinářskou registraci, ale zodpovědný člověk Volkov tam není, ale je tam někdo jiný a ten mi říká, že o tom nic neví, ale zjistí to, tak mu volám za deset minut, on mi dává nějaké osobní číslo na Volkova, tak volám Volkovovi, ten říká, že mu žádná žádost o akreditace nepřišla, tak volám na naší ambasádu, tam mě přepojují na Tomáše Seidla, který o tom také nic neví, ale mám mu zavolat za hodinu, tak to dělám a on říká, že našel razítko, že to z ambasády odešlo 24. června, což je tak, jak Pavlovičová (další z ambasády) říkala, že to udělá, tak nevím, kde se to ztratilo, s Volkovem se teoreticky znám už z doby před třemi lety, kdy nám také dělal kartičky, ale nakonec nám je vydával stejně někdo jiný, takže Volkov je možná jenom fiktivní postava

12:30 vyrazím do města, jedu na Tverskou a pak hledám novou Operu, po chvíli nacházím a kupuju si lístek na večer na balet, pak jedu na VDNCH, ale je mi nějak divně, to ostatně už od rána, jsem nějaký děsně unavený tak se jen projdu po výstavišti a jedu zase do hotelu 16:30, zkouším se na recepci dostat ke svojí schránce na netu, ale nejde to, jím

kus kuřete ale nechutná mi to, tak spím, před 18:00 vyřáším znovu na recepci, tentokrát se připojuji a posílám pár mailů, jedu do baletu, je od 19:00, napřed Šeherezáda od Rinského Korsakova, to je blbý, pak Bolero od Ravela, znám to, ale nějak mi nedošlo, že je to čtyřicetkrát za sebou stejný motiv jen s gradující dynamikou a orchestrací, to je supr tancování, pak jsou Polovecké tance od Borodina, to je supr muzika, sbor, operní pěvci, ale tanec nic moc, spíš chaotické hopsání, to ten Ravel byl perfektně udělaný, vše v černém, s kouřovými a světelnými efekty a tak, Borodin byl v obsazení asi 140 lidí včetně orchestru, to celkem jde, taky to byla síla, když to bylo tutti, jedu do hotelu, jsem tu v 22:30, koukám na baseball, jim kuře a jdu spát

Sobota 3. července

9:00 vstávání – k snídani: refrén + párečky s hráškem
10:30 – 17:00 výlet do kláštera Novicek a parku Kuskovo
jedu metrem na stanicu Sportivnaja, ptám se na cestu ke klášteru, prohlížím si ho, podle průvodce tam mají být pohřbení slavní lidé, z těch, o nichž vím, kdo to byli, to měl být Čechov, Chruščov, Gogol a Prokofjev, ale prohlédl jsem všechny hroby a nic, pak jsem našel tabuli, kde jsou všechny hroby popsány a ani jeden z těch čtyř tam nebyl, tak nevím, asi jsem v jiném klášteře, prohlížím se jeden kostel, který je spíš taková stodola, vůbec to nevypadá rusky, ale hlavní chrám Smolenský je klasický, platí se do něj vstupné, ale nízké (40), a navíc to platí prý i do další budovy muzea, chrám je klasicky zevnitř celý vymalovaný a ještě navíc v něm jsou za sklem nějaké další ikony, bohužel v centrální části stojí lešení až nahoru, takže to trochu kazí dojem, ikonostas je zlatý, pak jdu ještě do té další budovy, kam mám lístek, tam je výstava, ale nepochopil jsem čeho, nicméně mě zaujala mapa Altajskoj duchovnoj misii z roku 1869, což byl taky založen Gambrius a nic jiného mě k tomu už nenapadá, ale ta mapa má celkem dobře udělané řeky, ale kopce jsou jen velmi schematicky, jakože je tam Katuňský hřbet, ale žádná Bělucha samozřejmě, asi se lépe mapovala údolí než kopce, to dá rozum, klášter je velký, stejný systém jako Sergijev posad, hradby a vevnitř pár kostelů a jiných budov, zde ovšem ještě vylepšené o to, že je tu volně roztroušený ten hřbitov, v Smolenském kostele je pohřbena ségra Petra Velikého, kterou tu věznil, no není nad dobré sourozenecké vztahy, nějaké její kámoše nechal pověsit z oken kláštera, pak chci jít k stadionu na Lužnikách, kde byla v roce 1980 olympiáda, ale zase vyřáším přesně na druhou stranu, to snad není možné, ale nakonec to nacházím, ale nějak se tam nemůže, tak se jen kouknu, projdu okolo po nějakém zběsilém tržišti, dávám kvas a jedu metrem na Rjazaňský prospekt, kde celkem po čuchu nacházím cestu směrem k parku Kuskovo, je to ale dost daleko, nicméně trolejbusy neriskuju, takže jdu pěšky, několik map a orientace podle sluníčka mě naviguje, Kuskovo je pěkně neudržované, projdu asi kilometr parkem a ocitám se před rybníkem, za kterým je palác, kníže Šeremetěv zde pořádal pro zábavu rekonstrukce námořních bitev, prohlížím si snad dvacet svateb najednou, zřejmě je to oblíbené místo, dávám chot-doga, obcházím rybník, ale vstup k paláci se platí, jednak jsou tam svatby a druhak muzeum keramiky, na což kašlu, jdu zpět okolo rybníka na jeho druhou stranu, chvíli posedím, koukám jak všichni piknikují a přes zákaz se koupou, jdu zpět přes park stejnou cestou a jedu do hotelu (17:00), kupuju si ještě tra-

dičně večeri, hned usínám, ale po 20:00 se probouzím díky SMS od Bary, cvičím a pak koukám na Univerzálního soldáta

Neděle 4. července

dopoledne nedělám nic, jen doufám, že přijede Oleg a odveze mě na letiště, což se po obědě opravdu stane, dlouhé čekání na Šeremetěvu, ale je zajímavé pozorovat všechny ty národy

17:00 odlétám podle plánu

21:30 (pražského) v pořádku jsem dolétl domů, vyzvedli mě táta s Bárrou, zítra brzo ráno letíme do Kanady

x